

Слънцето вече клонеше на захождане, кагато отъ къмъ нашата страна се намали огъня, като неприятеля продължаваше сѣщо тъй стрѣлбата разредено.

Тъмно стана. Напустнахъ позицията си и слѣзохъ да видя какво бѣ станало съ познатитѣ ми по боевата линия. Минахъ покрай пещерата, която ни служеше за болница, видѣхъ тамъ нѣколко души ранени, които стояха като прѣбити. Между тѣхъ бѣха Апостоловъ, Цвѣтковъ, Обретеновъ, Данчевъ, Джумалиевъ. До тѣхъ близо до боевата линия бѣше и Хр. Ботевъ правъ и подпренъ на саблята си. Лицето и очитѣ му бѣха червени, като че бѣ плакалъ. Гледаше отчаяно въ пещерата. Бѣхъ до него, на 5-6 крачки до една скала видѣхъ и знамето побито на земята, до което седеше знаменосеца, на когото дѣсната рѣка бѣше прѣвързана съ бѣло платно. До него наредъ стояха съ прѣвързани рѣцѣ Василь Георгиевъ и Андонъ Куковъ. Що бѣхъ се изправилъ тамъ и нѣколко куршума отлѣтѣха изъ въздуха. Това бѣше послѣдния вистрелъ на неприятеля въ него долъ. Отъ тоя залпъ единъ куршумъ олучи въ главата на ранений Андоня, който се прѣскунди нѣколко пѣти и падна въ дола, като заспа навѣки. Свършено бѣше съ него. Мозака му се видѣ. Курито и той бѣше злѣ раненъ. Куршума прѣминалъ прѣзъ лаката до рамото и излѣзалъ къмъ врата му, като отворилъ твърдѣ голѣма рана. На Василя раната му бѣше подъ рамото. Послѣдния ми каза, че Петъръ загиналъ прѣди малко.

Свършено тъмно бѣше станало. Намѣрихъ се съ Андоня и Войновски и прѣгазихме цѣлата линия. Намѣрихме труповетѣ на Петъръ Паскалевъ ¹⁾ Никола Бучакчия, ²⁾ Димча ³⁾ и Димитъръ Казаковъ, ⁴⁾ Малко по-надоло намѣрихме други 3 трупа и единъ

¹⁾ Родомъ отъ Сливенъ.

²⁾ Родомъ отъ Габрово.

³⁾ Родомъ отъ Калоферъ.

⁴⁾ Родомъ отъ Сливенъ.